

☞ Οί γέροντες εἰσὶ ξενοδοχεῖον τῶν κακῶν : Τηροῦντες ἀκριβῶς τοὺς ὑγιεινοὺς μόνον κανόνας, ἄς ἀποφεύγωσι τὰ φάρμακα.

☞ Ἡ καλλιτέρα χρῆσις τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ ἐκ τῆς εὐφυΐας τῶν ἄλλων ἀπόλαυσις.

☞ Οὐδὲν ἐπαχθέστερον τῆς εὐγνωμοσύνης, ὅταν ὀφείλεται πρὸς ἀχαρίστους.

☞ Οί αἰῶνες εἶναι τὰ ἔτη τῶν ἐθνῶν.

Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΗΣ AMAZONOS

ΤΑΝ ἡ ἄμαξα ἡ φέρουσα τοὺς τέσσαρας φίλους ἀφῆκε τὸ Γκάρτνερ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα τοῦ Μπουῦχγερ, αἰφνιδίως τὸ βῆμα τῶν ἵππων ἀνεκόπη καὶ ἡ ἄμαξα ἠλάττωσε τὸν δρόμον τῆς.

Οί ἐπιβάται μολονότι δὲν ἐβιάζοντο καὶ ἤθελον ν' ἀπολαύσουν τὸ ὠραῖον θέαμα, οὐχ ἦττον ἐξεπλάγησαν καὶ ἠρώτησαν τὸν ἀμαξηλάτην·

— Διατί βραδύνεις ;

— Ἔρχονται καὶ ἄλλοι, εἶπε, καὶ ὁ δρόμος εἶναι στενός.

Οί τέσσαρες φίλοι ἔκυψαν ἀπὸ τὰς θυρίδας καὶ παρετήρησαν.

Τῷ ὄντι ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς ὁδοῦ ἤρχοντο δύο ἵππεις, εἰς νέος κομψοῦ καὶ ἐπιμεμημένου ἐξωτερικοῦ καὶ μία ξανθὴ ἄμαξων ἐπιβλητικωτάτης ὠραιότητος, οἱ ὁποῖοι κρατοῦμενοι ἀπὸ τὰ χέρια ἐθαύμαζον τὸ πανόραμα τῆς κοιλάδος.

Ἐπὶ τῷ ἄμαξῳ διήλθε πρὸ αὐτῶν ὁ Μοντελαὶ ἀντήλλαξε χαιρετισμὸν μετὰ τῶν δύο ἵππέων.

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ δύο ἵππεις τὸν ἠρώτησαν οἱ σύντροφοί του ;
Θαυμάσιον ζευγάρι ἀλήθεια· καὶ βεβαίως καὶ εὐτυχεῖς ζευγάρι !

— Καὶ τοὺς πρέπει νὰ ᾔηται εὐτυχεῖς, εἶπεν ὁ Μοντελαὶ. Ὀλίγοι ἄνθρωποι θὰ ᾔησαν διατεθειμένοι νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπέρασαν αὐτοί.

— Ἄ !

Ἡ περιέργεια ὄλων εἶχε κορυφωθῆ.

— Θὰ μας 'πῆς τοῦλάχιστον τὴν ἱστορίαν των ;

— Εὐχαρίστως. Πρὶν ὅμως ἀρχίσω, εἰπῆτέ μου ποῖος ἀπὸ ὄλους σας ἐγνώρισεν εἰς τὸ Παρῖσι τὸν Σέργιον Μπαρῖν ;

— Ποῖος ; Ἐγώ.

— Κ' ἐγώ.

— *Α! Βεβαίως κ' ἐγώ. Καί τόν ἐγνώρισα μάλιστα πολὺ καλὰ τὸν παράξενον αὐτὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ ὄνομα ποῦ 'μοιάζει μὲ Ῥωσικὸν ψευδώνυμον.

— *Α! Τότε πολὺ καλὰ.

— Καί τί νὰ ἐγείνεν ἄρᾳ γε ἐκεῖνος ὁ θαυμάσιος, ὁ εἰλικρινέστατος ἄνθρωπος ;

— Ὁ εἰλικρινέστατος; *Α, φίλε μου. Ἐγὼ εὔρισκα εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον κάτι τὸ πολὺ παράδοξον, τὸ πολὺ μυστηριώδες. Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὁ περιέργως αὐτὸς εὐπατρίδης εἶχε κάτι τὸ τυχοδιωκτικὸν μέσα του.

— Καί ἔχεις δίκαιον εἶπεν ὁ Μοντελαί. Ὅπωςδῆποτε θὰ σᾶς διηγηθῶ τί γνωρίζω ἐγὼ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἢ μᾶλλον τί μοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ εἶπω. Δὲν μοῦ εἶναι εὐκόλον νὰ εἶπω πᾶν ὅ,τι γνωρίζω, οὔτε πῶς τὸ ἔμαθα. Ἀρκεσθῆτε λοιπὸν εἰς ὅ,τι θ' ἀκούσητε.

Οἱ νέοι ἐσιώπησαν ἀναμένοντες περιέργως τὴν ἱστορίαν.

— Ὁ ἵππεὺς τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτισα εἶπεν ὁ Μοντελαί, εἶναι ὁ κόμης δὲ Τρασσύ, ἀπόφοιτος καὶ αὐτὸς τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς, ὅπως καὶ ὁ Σέργιος Μπαρίν, παραιτηθεὶς δ' ἔπειτα ὅπως κ' ἐκεῖνος.

« Ἡ ζωὴ τῶν δύο φίλων ὑπῆρξε μοναδική. Δὲν ὑπῆρχε παράδειγμα ἀγάπης ἄλλης, ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον μέχρις τῆς ἐσπέρας ἐκείνης, καθ' ἣν εἰς ἓνα χορὸν ἐγνώρισαν τὴν δεσποινίδα Ἀδριανὴν δὲ Φονταζ, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ κατεμάγευσε καὶ τοὺς δύο. Διὰ πρώτην φοράν ἐχωρίσθησαν καὶ ἐδόθησαν ὀλόκληροι, καθεὶς χωριστά, εἰς τὸν ἔρωτά του.

« Ὁ Σέργιος προσεπάθησε νὰ διασκεδάσῃ τὸ πάθος του, ταξιδεύων, καὶ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὰς λέσχας ἦτον ὁ τακτικώτατος θαμῶν, εἰς τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς ἔτρεχε πρῶτος καὶ εἰς ὀλίγας λέξεις, ἐρρίφθη μὲ ὄλην τὴν μανίαν ἀνθρώπου ζητοῦντος νὰ λησμονήσῃ, εἰς τὸν κόσμον.

« Ὁ Τρασσύ πάλιν, ἠθέλησε νὰ λησμονήσῃ ἐν τῇ μονῶσει, ἐν τῇ μελέτῃ.

« Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐγνώριζον τὸ πάθος τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐχώριζεν ἀπέναντι ἐνὸς προσώπου. Ἡ μήτηρ τῆς κόρης εἰδοποιηθεῖσα περὶ τοῦ ἔρωτος τῶν δύο φίλων, κατεπλάγη καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ εἶπῃ τίποτε εἰς τὴν κόρην της, ἂν εἰς τῶν δύο ὑποψηφίων δὲν ἤθελεν ὑποχωρήσῃ.

« Καὶ ἡ κόρη δὲ δὲν εἶχε προβῆ εἰς καμμίαν παραχώρησιν ἀπέναντι τῶν δύο ἐρωτευμένων· ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἀνησυχήσασα καὶ αὐτὴ διὰ τὸ πάθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐμεσολάβησε μεταξὺ τῶν δύο φίλων, προσεπάθησε μᾶλλον νὰ τὸ κατασβέσῃ διὰ τῆς συμπεριφορᾶς της.

« Ἐπρεπεν ὁμως νὰ δοθῇ ἐν τέλος εἰς τὸ εἰδύλλιον αὐτό. Καὶ τὸ τέλος ἀπαραιτήτως θὰ ἦτο τραγικόν, ὀρμητικόν, βίαιον.

« Τῷ ὄντι· μίαν πρωίαν ὁ Τρασσύ ἤρχισεν ἀποτόμως.

— Εἴμεθα φίλοι, πλειότερον παρὰ φίλοι, εἴμεθα ἀδελφοὶ καὶ ἡ μο-

νομαχία δὲν ἐπιτρέπεται μεταξὺ μας. Καὶ ὅμως ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο πρέπει νὰ λείψῃ. Νὰ λοιπὸν τί προτείνω ἐγώ. Αὐριον τὸ πρῶτ—σοῦ ἀφίνω τὸ μεταξὺ διάστημα διὰ νὰ σκεφθῆς—θὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπῆτι μου. Θὰ ὀρισθῆ διὰ κλήρου ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ λείψῃ. Εἶσαι σύμφωνος;

— Σύμφωνος ! Ἄλλὰ τί εἶδους θὰ ἦναι ὁ κλήρος ;

— Θὰ παίζωμεν τὴν ζωὴν μας κορῶνα ἢ γράμματα. Λοιπὸν . . . αὐριον.

— Αὐριον !

Ἐκεῖνο τὸ βράδου ὁ Σέργιος ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς εὐθυμος. Οἱ φίλοι του ὠμολόγουν ὅτι σπανίως τὸν εἶδον μὲ τὴν ὄρεξιν.

Τὸ πρῶτ, ἐνωρίτατα ἦτον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ φίλου του.

— Λοιπὸν ἀπεφάσισης; Τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

— Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδου. Ὅποιος χάσει θ' αὐτοκτονήσῃ αὐριον τὰ μεσάνυκτα χωρὶς οὔτε νὰ εἰδοποιήσῃ, οὔτε νὰ εἴπῃ τίποτε περὶ τῆς Ἀδριανῆς.

— Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς !

— Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς !

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Τρασσύ, ὡς διὰ ν' ἀνακουφισθῆ ἀπὸ μέγα βάρος, σὲ βεβαιῶ Σέργιε, ὅτι δὲν ἔπαυσα νὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως καὶ πρὶν. Δὸς μου τὸ χέρι σου. Τρέμεις ;

— Αὐτὸ τὸ ἐγχειρίδιον ποῦ κρατεῖς στὸ χέρι σου θὰ χρησιμεύσῃ...

— Ναί. Εἶναι ἰαμακίον. Ἀριστοῦργημα τῆς Φλωρεντίας.

— Ἄς τελειώσωμε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μπαρίν. Κορῶνα ἢ γράμματα; Καὶ ἔσυρεν ἐν Λουδοβίκειον ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του.

— Γράμματα, εἶπεν ὁ Τρασσύ, μετὰ μίαν στιγμὴν δισταγμοῦ.

Ὁ Σέργιος ἔρριπεν εἰς τὸν ἀέρα τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ. Τὸ Λουδοβίκειον ἔπεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ Τρασσύ ἔκυψε.

— Μὴ τὸ ἐγγίσης ! Ἐκραύγασεν ὁ ἄλλος ὠχρίων.

— Κορῶνα ! Ἐκραύγασαν καὶ οἱ δύο.

Ἐπηκολούθησε σιγὴ νεκρικὴ.

Ὁ Μπαρίν κατάπληκτος παρετήρησε τὸν φίλον του. Καὶ ὀρμήσας μὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἐκάρφωσε τὸ νόμισμα εἰς τὴν τραπέζαν.

— Καλὰ ! Ἐχασα ! Εἶπεν ὁ κόμης. Αὐριον θ' ἀποθάνω.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Μπαρίν τοῦ ἐξέφρασε τὰς τελευταίας θελήσεις του.

— Ἀγκάλιασέ με, Σέργιε, εἶπε, καὶ πήγαίνε. Θέλω νὰ μείνω μόνος. Μεθαύριον ἔλα μὲ τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἰδικούς μας. Οὔτε λέξιν εἰς τὴν Ἀδριανῆν. Καὶ κάμε τὴν εὐτυχῆ ! Χαίρε...

Ὁ Μπαρίν ἀνεχώρησε κλονούμενος, ἐκλείσθη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔπειτα ἀμέσως ἐξῆλθεν, ἐπέστρεψε πάλιν, διῆλθεν ὥρας τρομερὰς καὶ κατεκλίθη ψιθυρίζων :

— Ὅταν θὰ ἐξυπνήσω τὸ ἀπαίσιον τέλος θὰ ἔχῃ ἔλθῃ πλέον.

Ἐξ ἄλλου ὁ Τρασσύ, πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον του, ἐκλείσθη εἰς τὸν θάλαμόν του καὶ ἀφιέρωσεν ὅλας τὰς ὥρας του εἰς τὸ νὰ γράψῃ πρὸς ἐ-

κείνους τούς όποιους ήγάπα.

— Τί θά εἶπῃ ἄρά γε ἡ Ἄδριανή διὰ τόν θάνατόν μου; Ἐσκέπτετο.
Θά μὲ λυπηθῇ τοῦλάχιστον ὀλίγον;

Ἐν τούτοις ἔφθασεν ἡ τελευταία νύξ. Πρὶν νυκτώσῃ ἀκόμη, ἀπέπεμψε τὸν ὑπηρέτην του, ἐπλήρωσε καλά τὸ πιστόλι του, καὶ σκεφθεὶς, ὅτι ἡ ἐκφυροσχορότησις θά ἐξυπνοῦσε τὸν γηραιὸν ἐκείνον σύντροφον, ἀπέφασκε νὰ προτιμήσῃ τὸ ἐγχειρίδιον.

«Ἦτον ὁμως νέος ἀκόμη. Ἡγάπα πολὺ, παρὰ πολὺ τὴν Ἄδριανήν. Ἴσως μάλιστα ἀντηγαπᾶτο παρ' αὐτῆς. Καὶ μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς διηύθυνε βλέμμα παρακλήσεως πρὸς τὸν ψυχρὸν σίδηρον ὁ ὅποιος διηύθνετο ἀπαθῆς καὶ ἀνάληγτος πρὸς τὸ στήθος του.

— Καὶ ὁμως ἡ τύχη τὸ εἶπεν, ἐψιθύρισε. Κορῶνα!

«Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του πρὸς στιγμὴν ἐσταμάτησαν. Διὰ τὴν ἀνακτῆσιν τὸ θάρρος του, ἀπέσπασε τὸ ἐγχειρίδιον ἀπὸ τοῦ νόμισμα καὶ ἔλαβε τὸ Λουδοβίκειον εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἐξαφνα οἱ ὀφθαλμοὶ του διεσάλευσαν, τὸ στόμα του ἤνοιξεν εἰς ἐκπληξίν. Ἐστρεψε καὶ ἀνέστρεψε τὸ νόμισμα.

— Πῶς εἶναι δυνατόν; Εἶπεν. Αὐτὸ δὲν ἔχει γράμματα, ἔχει μόνον κορῶναν.

Τὸ περητήρησε καὶ πάλιν. Ἡ ἀπάτη ἦτο φανερὰ πλέον. Ὁ Μπαρὶν εἶχε μεταχειρισθῆ νόμισμα τὸ ὅποιον εἶχε μόνον κορῶναν, ὥστε ὅπως δῆποτε καὶ ἂν ἐπιπτεν, ὁ καταδικασμένος νὰ ἦναι ὁ φίλος του».

— Ἄ! Ἄχρειε Μπαρὶν, ἐκραύγασεν ὁ εἰς ἀπὸ τούς τέσσαρας νέους οἱ ὅποιοι ἤκουον τὴν ἱστορίαν. Ἄ! Κακοηθέστατε.

— Ἐγὼ θά τοῦ ἔσπαζα τὸ κεφάλι, εἶπεν ἄλλος ἀπὸ τούς ἀκροατάς.

— Ἐγὼ θά τὸν προσεκάλουν εἰς μονομαχίαν.

— Ὁ Τρασού, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοντελαί, ἔκαμε κατὶ καλλίτερον. Ἐστειλεν εἰς τὸν Μπαρὶν τὸ νόμισμα καὶ τὸ ἐγχειρίδιον. Ὁ Μπαρὶν ἐνόησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε διεξόδος.

— Ἡτύοκτόνησε;

— Ναί.

Καὶ ὁ Μοντελαί προσέθηκεν ἀδιαφόρως.

— Αἱ πληγαὶ ποῦ κάμνουν αὐτὰ τὰ Ἰταλικά ἐγχειρίδια εἶναι ἀστείαι. Μία τρυπίτσα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν μόλις χωρεῖ νὰ περάσῃ ἡ ψυχῆ.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικόν)

Τ—δ

